

NAŠE RODINNÉ STŘÍBRO

ZELENÉ NÁUŠNICE

Otázka rodinného stříbra mě donutila k zamyšlení. Mám doma spoustu starých a starobyklých kousků po babičce, prababičce i praprababičce. Docela si zakládám na tom, že staré není špatné a dá se uplatnit i v současné moderní době. A skloubení nového a starého je úžasné nejen v architektuře, ale i hudbě, filmu a jiných uměleckých odvětvích. Staré věci v sobě nesou příběh. Jsem příběhový typ. Odkaz doby, ve které vznikly, kus nálady té doby, ale hlavně vzpomínky...

Miluju písničku od Svěráka a Uhlíře, kde se zpívá ...“ neopouštěj staré známé pro nové, kdysi byly lesklé – byly chromové...” Ta patina něčeho historického byla ve své době na vrcholu lesku, dnes už moderní doba přinesla nové materiály, technologie a tak se tyto věci staly mnohdy nepohodlnými, nepotřebnými, zastaralými, zapomenutými....

Moje rodinné stříbro je vlastně zlato. Jsou to zlaté náušnice, které jsem dostala od své babičky, když jsem se narodila. Jsou tepané starou zlatnickou technikou a uvnitř se třpytí větší zelený kámen, jehož název nevím. Nosila jsem je pyšně celé dětství, protože ta symbolika zeleného kamenu a mého rodného příjmení mi přišla už v té době hodně výjimečná. Marie Vernerová, kmotřenka mé babičky, od které v roce 1937 tyto náušnice dostala ke křtinám, nemohla tušit, že si jednou babička vezme za muže Miloše Zeleného a tak se tyto zelené náušnice stanou symbolickým propojením jejího dětství a dospělosti... Zelený kámen v uších najednou nosila Štěpánka Zelená (narozená ze smíšeného česko-německého manželství v Sudetech jako Stefania Richter).

Teď tyto náušnice nosí moje dcera. Ani na chvíli jsem neuvažovala, že bych jí je nedala. Jsem na ně pyšná, jsou výjimečné, stejně jako ona a moje babička. Každý den se na ně dívám a říkám si, že jednou je bude nosit i moje vnučka...

Koloběh života,
rodinné stříbro, kruh
života – dcera,
matka, babička.

Lenka Doleželová
MC Radost
Vyškov

